

Hoofdstuk 1

Jozien veegde haar natte handen droog aan haar schort. Tijd voor een kopje thee; ze was om half zeven vanmorgen opgestaan. Volgens het weerbericht zou het erg warm worden. Dan is het beter om vroeg op de dag het huishouden op orde te hebben en 's middags lekker in de schaduw onder de boom te gaan zitten met de krant. Niet dat ze alle pagina's achter elkaar zou lezen, dat niet. Ongetwijfeld zouden haar ogen dichtvallen, onderweg in een artikel, of het nu over politiek ging of over een moord die opgelost moest worden. Dat vond ze helemaal niet erg, juist lekker om even een dutje te doen.

Ze droeg een zomerhoedje, stroachtig van kleur, met een grote strik aan de achterkant. Zelfs als je in de tuin werkt, moet je er – in ieder geval voor jezelf – aantrekkelijk uitzien. Jonathan was altijd weggeweest van de hoeden die ze in de loop van vele jaren had verzameld. 'Jij kunt een hoedenwinkel beginnen had hij vaak gezegd als ze weer voor de kast stond met een enorme keuze aan hoeden.

Ach ja, Jonathan, haar overleden man. Deze tuinhoed zorgde ooit voor een glimlach op zijn gezicht.

Jonathan was na alle mannen waarmee Jozien haar leven in alle facetten had gedeeld, degene die hen allemaal achter zich liet. Hij was mooi, knap, aardig en intelligent. Jozien werd, net als hij, smoorverliefd. Na een aantal maanden waren ze getrouwd. Het was een sprookjesachtige dag met veel genodigden. Tijdens de huwelijksreis hadden ze alle werelddelen bezocht. Ze hadden in Sri Lanka langs de theeplantages gefietst, de Dalai Lama in zijn woonplaats Dharamsala in India bezocht en de waterdruppels van de Niagara-watervallen gevoeld. Hun sprookjesreis was bij het noorderlicht in Lapland geëindigd. Hun

huwelijk was een waar sprookje, bezegeld met een vruchtje dat zich in haar buik ontwikkelde.

Sinds ze in dit huis woonde, leefde ze terug in de tijd, wars van alle moderniteiten, zonder computer of laptop, en er stond nog steeds een gewone telefoon in de kamer. De mobiele telefoon die ze ooit op haar werk had gekocht, was een kleine Nokia. Ze gebruikte hem zelden. Hij lag niet opgeladen in een laadje van haar bureau.

Niet langer nam ze deel aan vergaderingen, niet langer bekeek ze projecten of nam ze deel aan tijdrovende etentjes. Haar dagen bestonden uit rustgevende activiteiten: zwemmen en yoga-oefeningen. Ook in haar tuin vond ze prettige activiteiten, zoals het stekken van bloemen en planten. Welke bloemen pasten bij elkaar en welke planten kon je beter niet in je tuin poten?

Jozien verzamelde planten door bij vrienden en bekenden stekjes mee te nemen, ze liefdevol op te kweken in potten en uiteindelijk een mooi plekje in haar bloemenparadijs te geven. Bij de potten stonden altijd een paar gieters met water klaar. In de zomer moest je voortdurend de aarde bij de stekken nathouden.

Halverwege de bloementuin stond een kippenhuisje met drie kippen en een haan. Een kleine soort, met een kuifje boven op de kop. Het waren parmantige krielkippen, die met veel plezier iedere dag een paar eitjes voor haar klaarlegden, lekker bij de boterham tussen de middag.

In de verte zag ze iemand vooroverhangen op zijn spade. Dat moest Otto zijn. Hij had het waarschijnlijk net zo warm als zij. Otto woonde vroeger met zijn broer en zijn ouders in de boerderij naast de woning van Jozien. Die boerderij stond aan de linkse kant van een groot perceel. De kavel waarop het huis van

Jozien was gebouwd, was zo groot, dat ze vanuit haar huis slechts de contouren van de boerenwoning kon zien. Na de verkoop was Otto nog regelmatig te vinden op een stukje land. Hij had, na de verkoop, een sleutel van de boerderij, voor het geval er 'iets' zou gebeuren. 'Iets' zou nooit veel kunnen zijn: de elektriciteit en het water waren afgesloten. Als tegenprestatie mocht hij een stukje ompitten en gebruiken als groentetuin. De bonenplanten groeiden langs bonenstaken, met daaronder aardappelpplanten. Zijn project op dit moment was het zaaien van spinazie.

Een spa was een geduldig ding: Otto kon er uren op leunen, soms met zijn voet erop, soms hing hij er met zijn hele lijf op. De stok was nooit gebroken, stevig van door de jaren gehard eikenhout. Hij had zijn naam erin gekerfd zodat, mocht iemand hem lenen, hij altijd teruggebracht kon worden. Het warme weer vandaag maakte...